

lig overhovedet ikke nogen Grund til at have en Afgift for Navnebeviserne, og hvis man skal have en saadan, burde den ikke være som denne, der jo er en Kopskat, en Afgift, der er ens baade for Daglejeren, der lever fra Haanden og i Munden, og for den rige. Men dernæst er der egentlig ingen Grund til, at der skal være en Afgift her. Man behøver ikke at være bange for, at Retten til at kræve et Navnebevis skal blive letsindigt brugt. En Mand sætter sig ikke i Bevægelse for at faa et Navnebevis, uden at have skellig Aarsag dertil. Jeg tror derfor, man vil gøre Ret i uden videre at lade den Bestemmelse gaa ud, at der overhovedet skal betales derfor. Fordi man ellers paalægger en Embedsmand en ny Gerning, tillægger man ham jo ikke Ekstrabetaling. Men skulde der tages en Betaling, hvilket ikke behøves, saa burde den absolut gaa i Statens Kasse, og ikke i Embedsmandens. Deri tror jeg vi skulde benytte Lejligheden til at gøre en gavnlig Forandring. Jeg forbeholder mig ved 2den Behandling at fremkomme med Ændringsforslag i denne Retning.

R. Nielsen (Ringkøbing Amts 5te Valgkreds): Jeg er enig med den ærede første Taler i, naar han gjorde opmærksom paa, at der har været en Bevægelse i Retning af at komme bort fra „sen“-Navnene, en Bevægelse altsaa, der gaar ud paa, at vedkommende har følt det gode, der var i at faa et fast selvstændigt Slægtnavn. Jeg er derfor ogsaa enig med det lille Lovforslag i dets Grundbetragtning. Naar jeg har taget Ordet, er det for at drage et eget Forhold ind under Drøftelse her og muligt faa det løst ved denne Lejlighed, et Forhold, som jeg ikke ved, om det rækker ud over hele Landet, men som i alt Fald er meget almindeligt i Midtjylland, og, saa vidt jeg ved, ogsaa i Vestjylland. Det er meget almindeligt der, at Mænd — og Kvinder for Resten ogsaa — have et mellemliggende Navn, som er et godt Navn, og i alt Fald har Karakteren af et Stammenavn, men et simpelt Navn til Bagnavn. En Mand hedder f. Eks. Jens Birk Jensen — Birk er Moderens Stammenavn. En Broder hedder Jens Chr. Okkels Jensen — Okkels er Faderens Stammenavn. Men hvad enten det nu er Faderens eller Moderens Stammenavn, er der en Mængde Mennesker, der have saadanne Navne og beholde dem som Kendingsnavne. Jens Birk Jensen kommer til at hedde Jens Birk og den anden Jens Chr. Okkels al deres Tid og bruge

som oftest ikke anden Underskrift paa Breve. Ved Underskrivningen af offentlige Dokumenter blive de maaske undertiden gjorde opmærksomme paa, at de maa have „sen“et med og undertiden ikke. Det er altsaa et meget almindeligt Forhold, at den vedkommende vokser op, bliver Mand og gør sin Gerning under et saadant Navn. Jeg mener derfor, at det kunde være rimeligt at faa det ordnet saaledes ved denne Lejlighed, at disse Mennesker, der ikke i Kraft af den bestaaende Lovgivning og heller ikke af dette Forslag kunne faa Ret til at bruge dette Slægtnavn, som de have som Mellemnavn, fordi det ikke falder ind under Lovens Betingelser, kunde faa denne Ret. Der er det mærkelige ved det, at det i Virkeligheden er deres eget Navn, som de ere udelukkede fra at bruge. Der har været Bestræbelser for at bevare disse Navne. Det var ikke fingerede Navne, jeg her nævnede. Jens Birk Jensen har for 30 Aar siden staaet overfor en Præst og bedt om at faa sine Børn døbt Birk, men Præsten svarede: Nej, det kan jeg ikke, det er ulovligt. Han fik dem da døbt Jensen, og han har senere ikke kunnet faa Navnet Birk til dem uden paa den Maade, at han har søgt og gennem Betaling faaet Lov til for sig og sine Børn at hedde Birk. Jeg skal ved denne Lejlighed gøre opmærksom paa et ret mærkeligt Forhold, der er kommet til min Kundskab. Medens den her omtalte Præst nægtede at tage imod Navnet Birk, var en anden Præst mere fiffig til at komme om ved dette Forhold. Der kom til ham en Mand, som hed Niels Nielsen, men som til daglig kaldtes Niels Møller, og vilde gerne have sit Barn døbt Møller — han havde for Resten slet ikke det Navn, men kaldtes blot saaledes. Præsten grundede lidt paa det og sagde derpaa: Ja, det kunne vi nok, og saa skrev han i Kirkebogen: Søn af Niels Nielsen [Møller], og saaledes kom Børnene til at hedde Møller. Hvis den Præst, som Jens Birk havde med at gøre, havde været lige saa snild, havde denne ogsaa faaet sine Børn døbt med det Navn, han ønskede.

Jeg er yderligere bleven opfordret til at fremdrage dette Forhold, idet jeg, efter at det er kommet frem i Bladene, at et Forslag om Navneforandring var fremme, i Gaar fra Herredsfuldmægtig Hvass i Herning har modtaget en Skrivelse om dette Forhold. Jeg tror, at det kan have sin Interesse at læse et Par Linier, som berører netop det Forhold, jeg har omtalt, og som viser, hvorledes dette Forhold be-